

Sygn. akt II Ka 200/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Adamski

Sędziowie: SO Marek Podwójniak (spraw.)

SR del. Maciej Leśniowski

Protokolant: sekr. sąd. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy oraz Inspektora Kontroli Skarbowej H. K. (1)

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego o czyn z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks i art. 61 § kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 7 § 1 kks w warunkach art. 37 § 1 pkt 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 30 czerwca 2015 r. wydanego w sprawie II K 640/13

na podstawie art. 437§1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od K. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 4180 (cztery tysiące sto osiemdziesiąt) złotych

Sygn. akt II Ka 200/15

UZASADNIENIE

W skierowanym przez Inspektora Kontroli Skarbowej z Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. do Sądu Rejonowego w Łasku akcie oskarżenia zarzucono K. G. to, że: w Ł., woj. (...) w okresie od dnia 12 lipca 2004 r. do 27 grudnia 2006 r. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, z wykorzystaniem tej same sposobności jako właściciel komisju samochodowego pod nazwą „ (...)” zs. Ł. ul. (...), w prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na handlu samochodami wystawił 96 nierzetelnych faktur o numerach:

- 05/07/2004 z dnia 12 – 07 – 2004 r. dla J. M. (1);
- 06/07/2004 z dnia 21 – 07 – (...). dla H. K. (2);

- 07/07/2004 z dnia 23 – 07 – 2004 r. dla T. A. (1);
- 01/08/2004 z dnia 01 – 08 – 2004 r. dla D. K.;
- 02/10/2004 z dnia 09 – 10 – 2004 r. dla S. G.;
- 07/10/2004 z dnia 26 – 10 – 2004 r. dla A. P. (1);
- 2/12/2004 z dnia 06 – 12 – 2004 r. dla M. i A. P. (2);
- 04/12/2004 z dnia 20 – 12 – 2004 r. D. G. (1) i J. S. (1);
- 07/12/2004 z dnia 23 – 12 – 2004 r. dla A. W. (1);
- 03/01/2005 z dnia 10 – 01 2005 r. dla M. K. (1);
- 05/01/2005 z dnia 22 – 01 – 2005 r. dla D. G. (2);
- 02/02/2005 z dnia 04 – 02 – 2005 r. dla Z. J.;
- 06/02/2005 z dnia 01 – 02 - 2005 r. dla W. P.;
- 03/03/2005 z dnia 14 – 03 – 2005 r. dla S. i D. R.;
- 04/03/2005 z dnia 14 – 03 – 2005 r. dla M. W. (1);
- 06/03/2005 z dnia 16 – 03 – 2005 r. dla R. W.;
- 01/04/2005 z dnia 01- 04 – 2005 r. dla K. P. (1);
- 02/04/2005 z dnia 06 – 04 – 2005 r. dla J. B.;
- 03/04/2005 z dnia 13 – 04 – 2005 r. dla P. K. (1);
- 04/04/2005 z dnia 14 – 04 – 2005 r. dla Z. i I. M.;
- 05/04/2005 z dnia 16 – 04 – 2005 r. dla S. M.;
- 01/05/2005 z dnia 07 – 05 – 2005 r. dla K. S. (1);
- 03/05/2005 z dnia 22 – 05 – 2005 r. dla M. J.;
- 05/05/2005 z dnia 23 – 05 – 2005 r. dla K. P. (2);
- 06/05/2005 z dnia 31 – 05 – 2005 r. dla M. K. (2);
- 03/06/2005 z dnia 23 – 06 – 2005 r. dla J. K.;
- 05/06/2005 z dnia 29 – 06 – 2005 r. dla I. i W. N.;
- 07/06/2005 z dnia 30 – 06 – 2005 r. dla W. G.;
- 07/07/2005 z dnia 21 – 07 – 2005 r. dla P. M.;
- 06/07/2005 z dnia 13 – 07- 2005 r. dla J. M. (2);
- 01/08/2005 z dnia 05 – 08 – 2005 r. dla J. J. (1);

- 02/08/2005 z dnia 11 – 08 – 2005 r. dla K. B. (1);
- 03/08/2005 z dnia 12 – 08 – 2005 r. dla S. B.;
- 05/08/2005 z dnia 16 -08 – 2005 r. dla T. M.;
- 06/08/2005 z dnia 17 – 08 – 2005 r. dla J. G.;
- 07/08/2005 z dnia 17 – 08 – 2005 r. dla D. C.;
- 08/08/2005 z dnia 22 – 08 – 2005 r. dla K. i A. G. (1);
- 09/08/2005 z dnia 23 – 08 – 2005 r. dla A. O.;
- 10/08/2005 z dnia 29 – 08 – 2005 r. dla M. N.;
- 01/09/2005 z dnia 05 – 09 – 2005 r. dla J. i T. S.;
- 02/09/2005 z dnia 06 – 09 – 2005 r. dla T. W.;
- 03/09/2005 z dnia 08 – 09 – 2005 r. dla G. K.;
- 05/09/2005 z dnia 17 – 09 – 2005 r. dla B. C.;
- 03/10/2005 z dnia 04 – 10 – 2005 r. dla A. i M. G. (1);
- 06/10/2005 z dnia 17 – 10 – 2005 r. dla P. J.;
- 07/10/2005 z dnia 22 – 10 – 2005 r. dla M. L.;
- 01/11/2005 z dnia 03 – 11 – 2005 r. dla J. W.;
- 06/11/2005 z dnia 24 – 11 – 2005 r. dla W. S.;
- 08/11/2005 z dnia 25 – 11 – 2005 r. dla A. i M. G. (2);
- 05/11/2005 z dnia 23 – 11 – 2005 r. dla G. S.;
- 03/12/2005 z dnia 18 – 12 – 2005 r. dla M. M. (1);
- 05/12/2005 z dnia 29 – 12 – 2005 r. dla E. i B. K.;
- 02/01/2006 z dnia 17 – 01 – 2006 r. dla S. i K. T.;
- 05/01/2006 z dnia 27 – 01 – 2006 r. dla H. Z.;
- 03/02/2006 z dnia 12 – 02 – 2006 r. dla J. S. (2);
- 06/02/2006 z dnia 28 – 02 – 2006 r. dla B. N.;
- 02/03/2006 z dnia 17 – 03 – 2006 r. dla R. K. (2);
- 05/03/2006 z dnia 23 – 03 – 2006 r. dla B. M. (1);
- 06/03/2006 z dnia 24 – 03 – 2006 r. dla A. B. i M. W. (2);
- 02/04/2006 z dnia 10 – 04 – 2006 r. dla K. U.;

- 03/05/2006 z dnia 10 – 05 – 2006 r. dla M. H.;
- 04/05/2006 z dnia 10 – 05 – 2006 r. dla K. S. (2);
- 06/05/2006 z dnia 15 – 05 – 2006 r. dla E. B.;
- 07/05/2006 z dnia 16 – 05 – 2006 r. dla R. B.;
- 02/06/2006 z dnia 12 – 06 – 2006 r. dla D. i A. W. (2);
- 04/06/2006 z dnia 14 – 06 – 2006 r. dla A. i S. P.;
- 06/06/2006 z dnia 20 – 06 – 2006 r. dla J. i L. W.;
- 10/06/2006 z dnia 28 – 06 – 2006 r. dla M. i J. O.;
- 01/07/2006 z dnia 05 – 07 – 2006 r. dla J. T.;
- 04/07/2006 z dnia 12 – 07 – 2006 r. dla J. i K. B. (2);
- 05/07/2006 z dnia 12 – 07 – 2006 r. dla R. N.;
- 06/07/2006 z dnia 13 – 07 – 2006 r. dla A. M.;
- 07/07/2006 z dnia 14 – 07 – 2006 r. dla R. Z.;
- 09/07/2006 z dnia 15 – 07 – 2006 r. dla B. M. (2);
- 01/08/2006 z dnia 01 – 08 – 2006 r. dla A. i M. R.;
- 05/08/2006 z dnia 24 – 08 – 2006 r. dla M. D.;
- 06/08/2006 z dnia 27 – 08 – 2006 r. dla P. K. (2);
- 07/08/2006 z dnia 30 – 08 – 2006 r. dla T. i A. P. (3);
- 01/09/2006 z dnia 03 – 09 – 2006 r. dla A. i M. K. (3);
- 03/09/2006 z dnia 08 – 09 – 2006 r. dla K. K.;
- 02/10/2006 z dnia 05 – 10 – 2006 r. dla J. i M. K. (4);
- 03/10/2006 z dnia 09 – 10 – 2006 r. dla D. P.;
- 05/10/2006 z dnia 12 – 10 – 2006 r. dla J. i E. G.;
- 06/10/2006 z dnia 16 – 10 – 2006 r. dla J. i T. A. (2);
- 08/10/2006 z dnia 18 – 10 – 2006 r. dla M. M. (3) i T. R.;
- 09/10/2006 z dnia 20 – 10 – 2006 r. dla K. i S. C.;
- 11/10/2006 z dnia 30 – 10 – 2006 r. dla S. D.;
- 02/11/2006 z dnia 16 – 11 – 2006 r. dla R. S. (1);
- 05/11/2006 z dnia 24 – 11 – 2006 r. dla P. i G. D.;

- 06/11/2006 z dnia 24 – 11 – 2006 r. dla A. i A. K.;
- 08b/ (...) z dnia 26 – 11 – 2006 r. dla T. i A. G. (2);
- 02/12/2006 z dnia 05 – 12 – 2006 r. dla Z. T.;
- 04/12/2006 z dnia 13 – 12 – 2006 r. dla L. B.;
- 06/12/2006 z dnia 20 – 12 – 2006 r. dla K. D.;
- 08/11/2006 z dnia 22 – 12 – 2006 r. dla S. i B. N.;
- 09/12/2006 z dnia 27 – 12 – 2006 r. dla R. S. (2);

w ten sposób, że zaniżał w tych fakturach cenę sprzedawanych samochodów w stosunku do kwot rzeczywiście uiszczonych przez nabywców, co spowodowało nierzetelne prowadzenie ewidencji dla celów podatku od towarów i usług oraz podatkowej księgi przychodów i rozchodów za lata 2004 – 2006 ponadto skutkowało podaniem nieprawdy w zeznaniach podatkowych PIT-36 oraz deklaracjach VAT-7 złożonych do Urzędu Skarbowego w Ł. w okresie od 25 sierpnia 2004 roku do 25 kwietnia 2007 roku, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za lata 2004, 2005, 2006 oraz podatek od towarów i usług za poszczególne miesiące VII-XII/2004 r. oraz I/2005 r. do XII/2006 r. w łącznej kwocie 469.660,00 złotych stanowiącej dużą wartość z czego za poszczególne okresy rozliczeniowe przypada: podatek dochodowy od osób fizycznych za 2004 rok – kwota 3.895,00 zł, za 2005 rok – 139.775,00 zł, za 2006 rok – 132.624,00 zł., podatek od towarów i usług za okres od (...) do (...) – kwota 9.521,00 zł. za poszczególne miesiące I-XII 2005 roku – 90.846,00 zł. za poszczególne miesiące I – XII 2006 roku – 92.999,00 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 56§1 k.k.s . w zb. z art. 62§2 k.k.s . i art. 61§1 k.k.s . w zw. 6§2 k.k.s . i art. 7§1 k.k.s . w warunkach art. 37§1 pkt. 1 k.k.s .

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 640/13 Sąd Rejonowy w Łasku uznał K. G. winnym dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56§1 k.k.s w zw. z art. 62§2 k.k.s i art. 61§1 k.k.s w zw. z art. 6§2 k.k.s i art. 7§1 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt. 1 k.k.s i za to na podstawie art. 56§1 k.k.s w zw. z art. 7§2 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt. 1 k.k.s w zw. z art. 38§1 pkt. 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat oraz karę 400 (czteryście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych. Na zasadzie art. 41§2 i §4 pkt. 1 k.k.s. sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia na rzecz Urzędu Skarbowego w Ł. uszczuploną należność publicznoprawną w kwocie 469.510,00 złotych w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

a. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów oraz wydanie orzeczenia z naruszeniem zasad logiki i prawidłowego rozumowania poprzez:

- uznanie za wiarygodne zeznań świadków, którzy twierdzili, że na zakup samochodów przeznaczali kwoty inne niż wynikające z treści umów kredytowych w sytuacji, gdy świadkowie własnoręcznym podpisem potwierdzili sposób rozdysponowania środków z kredytu w ten sposób uwidoczniiony na tych umowach, wykluczając uznanie, że to oskarżony otrzymywał kwoty przeznaczone na koszty eksploatacji tych pojazdów, a nadto nie uprawdopodobnili okoliczności faktycznych posiadania środków w podawanej wysokości;
- uznanie za wiarygodne zeznań świadków, którzy twierdzili, że na zakup samochodów od oskarżonego przeznaczali kwoty inne niż uwidoczniione na fakturach VAT w sytuacji, gdy wiarygodność ich zeznań w świetle okoliczności potwierdzania zapłaty określonych kwot własnoręcznym podpisem jak również sposobu uzyskania pierwotnych zeznań winna być zakwestionowana;

- uznanie za wiarygodne zeznań świadków w zakresie podawanych przez nich cen uiszczonych za zakup pojazdów od oskarżonego, pomimo, iż nie korelują one z cenami ich zakupu przez oskarżonego od kontrahentów zagranicznych ani cenami ich dalszej odsprzedaży i okolicznością ze złomowania a stan techniczny i wartość rynkowa nie zostały ustalone;
- odmówienie waloru wiarygodności umowom kredytu zawartym przez nabywców pojazdów w (...) BANKU odnośnie faktu, że część kwot została przeznaczona na koszty utrzymania i eksploatacji pojazdów w oparciu o okoliczność, że cena „cena w umowie została wskazana przez oskarżonego” podczas, gdy dyspozycja co do podziału środków z kredytu została umieszczona przez pracownika banku i każdorazowo potwierdzona podpisem kredytobiorcy, a brak w zebranych materiale dowodowym potwierdzenia okoliczności, że oskarżonemu przypadły środki wyższe niż wskazane w tych umowach;

a. art. 5§1 k.p.k. przez niepowzięcie przez sąd a quo uzasadnionych wątpliwości odnośnie stanu faktycznego, w szczególności, w zakresie uiszczania przez świadków kwot, o jakich zeznawali oraz w zakresie przekazywania środków z umów kredytu z (...) BANK w całości na rzecz oskarżonego – które to wątpliwości, jako niedające się usunąć, winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego;

b. art. 170§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193§1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów mechanicznych, co skutkowało nieustaleniem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie, w szczególności stanu technicznego i wartości rynkowej pojazdów, bez których ustalenie ceny zapłaconej przez nabywców oskarżonemu jest ustaleniem dowolnym, opartym wyłącznie na zeznaniach świadków, oderwaniu od cech pojazdów i realiów rynkowych;

c. art. 170§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez niewykazanie inicjatywy dowodowej oraz oddalenie wniosku obrony o przetłumaczenie dokumentów sporządzonych w języku obcym znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności dokumentów nabycia pojazdów przez oskarżonego od kontrahentów zagranicznych, co skutkowało niemożnością prawidłowego ujawnienia tych dokumentów i całkowitym pominięciem ustalenia okoliczności ceny ich nabycia przez oskarżonego u kontrahentów zagranicznych, istotnej jako rzutującej na prawdopodobieństwo zapłaty nabycia od oskarżonego pojazdów za podawane przez nabywców kwoty;

d. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt. 1 k.p.k. poprzez pominięcie treści dokumentów źródłowych – umów zakupu pojazdów przez oskarżonego od kontrahentów zagranicznych, a w konsekwencji ustalenie ceny zapłaconych przez nabywców oskarżonemu w całkowitym oderwaniu od faktycznej wartości tych pojazdów;

e. 170§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. przez niewykazanie inicjatywy dowodowej oraz oddalenie wniosków dowodowych obrony w zakresie udokumentowania dochodów świadków w okresie dokonywania przez nich transakcji objętych aktem oskarżenia, co skutkowało nieustaleniem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie, w szczególności faktycznych możliwości majątkowych nabywców i prawdopodobieństwa nabycia od oskarżonego pojazdów za podawane przez nich kwoty;

f. na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- przyjęciu, iż środki uzyskiwane przez nabywców z umów kredytu również w części, która wedle treści tych umów przekazywana była na koszty eksploatacji pojazdów, przekazywane były oskarżonemu, podczas gdy z dokumentów tych wynika jakie kwoty przekazywane zostały na rzecz K. G., a przeciwnej tezy nie sposób zbudować z zachowaniem zasad procedury karnej w oparciu o zebrany materiał dowodowy – co skutkowało uznaniem, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego w sytuacji, gdy spójność treści dokumentów bankowych i księgowych oraz braku dowodów w zakresie dalszego losu środków przekazywanych osobom trzecim wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie zarzucanych czynów w tym zakresie;
- przyjęciu, iż nabywcy uiszczali kwoty inne, niż uwidocznione na fakturach VAT, w sytuacji, gdy okoliczności te wynikają wyłącznie z zeznań świadków, a zestawienie tych cen z cenami za jakie oskarżony pojazdy nabywał od

kontraheńców zagranicznych, jak również z cenami, za jakie pojazdy zbywali nabywcy po kilku latach użytkowania oraz okolicznością złomowania aut, przeczy prawdopodobieństwu uzyskania kwot podawanych przez świadków jako zawyżonych i nieadekwatnych do stanu wartości rynkowej tych pojazdów;

a. na zasadzie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary z uwagi na nienależyte uwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu jak również dyrektyw wymiaru kary, albowiem prawidłowa ocena okoliczności faktycznych uzasadnia orzeczenie kary w niższym wymiarze i w skróconym okresie próby.

Podnosząc wszystkie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu albo obniżenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z zastosowaniem jej zawieszenia na okres próby krótszy niż orzeczone z zaniechaniem orzekania kary grzywny ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k. 2275 – 2282).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Stanowisko to stanowi rezultat kontroli instancyjnej, w toku której stwierdzono bezzasadność stawianych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów odwoławczych. Tym samym środek zaskarżenia obrońcy K. G. nie mógł prowadzić do postulowanych skutków poprzez zmianę tego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania. Podobnego też podejścia wymaga zapatrywanie autora apelacji o rażąco niewspółmierności orzeczonej kary z wnioskiem o jej wymierzenie „w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z zastosowaniem jej zawieszenia na okres próby krótszy niż orzeczone, z zaniechaniem orzekania kary grzywny”.

Według organu odwoławczego nie istnieją żadne podstawy by kwestionować prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Łasku, który w sposób wszechstronny przeprowadził postępowanie dowodowe a zebrane w jego trakcie dowody poddał wnikliwej oraz rzeczowej analizie, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnych motywach orzeczenia. Istotnym jest przy tym- w aspekcie zawartych w środku odwoławczym zarzutów- że ocena tychże dowodów nie wykracza poza granice swobodnej ich weryfikacji, jest zgodna z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ferujący zaskarżony wyrok wskazał w sposób akceptowany w postępowaniu odwoławczym, jakim dowodom nadał walor wiarygodności dokonując na ich podstawie ustaleń faktycznych a równocześnie podniósł elementy stanowiące o tym, że pozostałym dowodom waloru tego odmówił.

Na wstępie szczegółowych rozważań nieodzownym jest poczynienie uogólnionej konstatacji, że w stanowiącej przedmiot osądu w sprawie w pełnym i adekwatnym zakresie zgromadzony został materiał dowodowy, którego wnikliwa i wyczerpująca analiza pozwalała Sądowi I instancji na dokonanie stanowczego i pewnego ustalenia, że K. G. dopuścił się zarzucanego przestępstwa skarbowego polegającego na wystawieniu pomiędzy 12 lipca 2004 roku a 27 grudnia 2006 roku w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej polegającej na handlu samochodami 96 nierzetelnych faktur, które to zachowanie wyczerpuje dyspozycję art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. przy uwzględnieniu, że spowodowało ono nierzetelne prowadzenie ewidencji dla celów podatku od towarów i usług oraz podatkowej księgi przychodów i rozchodów za okres lat 2004, 2005, 2006 a nadto prowadziło do podania nieprawdy w zeznaniach podatkowych PIT-36 jak również deklaracjach VAT-7, które to dokumenty złożone zostały w Urzędzie Skarbowym w Ł.. Poza dyskusją pozostaje zasadność ujmowania tych działań w ramach jedności czynu określonej w art. 6 § 2 k.k.s. (w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, z wykorzystaniem takiej samej sposobności) oraz w konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów z art. 7 § 1 k.k.s. Natomiast poprzez uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług dużej wartości spełnił warunek pozwalający na nadzwyczajne obostrzenie kary określone w art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. Tak przyjęte ustalenia znajdują należyte umocowanie zarówno logiczne jak i faktyczne w przywołanych u ich podstawy dowodach, których weryfikacja mieszcząca się w granicach swobody sędziowskiego przekonania, nie jest obciążona dowolnością i pozostaje w zgodności z regułami prawidłowego rozumowania jak również wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego. Prześledzenie zakresu dociekań dowodowych daje podstawy do twierdzenia, że sąd meriti z wymaganą

wnikliwością i dbałością o wyjaśnienie stanu faktycznego, a w pisemnych motywach wydanego wyroku w sposób dostatecznie staranny i klarowny zreferował przyjęte rozumowanie i wyciągnięte wnioski, jakie legły u podstaw przypisania Krzysztofowi D. G. czynu określonego w zaskarżonym wyroku.

Z tego też względu jako chybiony należy uznać zarzut naruszenia przepisów postępowania, jakie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a co za tym idzie wydanie orzeczenia z naruszeniem zasad logiki i prawidłowego rozumowania. Wskazany przepis zawiera zasady, jakimi winny się kierować sądy w trakcie oceny zgromadzonych dowodów. Według autora apelacji w tej sferze uchybień należy traktować:

- uznanie za wiarygodne zeznań świadków twierdzących, że nabyli pojazdy mechaniczne za inną cenę niż to określone zostało w umowach kredytowych związanych zawieranych w związku z tą transakcją;
- uznanie za wiarygodne zeznań świadków twierdzących, że nabyli pojazdy mechaniczne za inną cenę niż kwota uwidoczona na fakturze VAT;
- uznanie za wiarygodne zeznań świadków w zakresie podawanych cen za nabywane pojazdy mechaniczne, co nie koreluje z cenami zapłaconymi przez oskarżonego za te auta kontrahentom zagranicznym;
- odmówienie waloru wiarygodności umowom o kredyt na zakup pojazdu mechanicznego odnośnie przeznaczenia uzyskanych w ten sposób środków finansowych.

Tak przedstawiona argumentacja nie może powążyć w sposób skuteczny stanowiska Sądu I instancji. Sprowadza się ona bowiem do odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Uprawnieniem skarżącego jest dokonywanie innej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, co nie oznacza, że tego rodzaju ocenę winien podzielać sąd orzekający. Sąd Rejonowy w Łasku w rozpatrywanej sprawie miał w polu widzenia wszystkie ujawnione dowody, których analiza w pełni chroniona jest regułami wynikającymi ze wskazanego przepisu art. 7 k.p.k. Pozwoliło to na dokonanie niesprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym ustaleń faktycznych i w konsekwencji nadanie inkryminowanemu zachowaniu oskarżonego właściwej kwalifikacji prawnej. To wbrew zapatrywaniu skarżącego w sferze dowolności winno się ujmować zawarte w apelacji stanowisko, wedle którego:

- nie można nadać waloru wiarygodności zeznaniom świadków o przeznaczeniu określonych sum uzyskanych poprzez zawarcie umowy o kredyt, gdyż pisemnie potwierdzili oni sposób rozdysponowania tych środków finansowych;
- nie można nadać waloru wiarygodności zeznaniom świadków o wysokości zapłaconej za pojazd mechaniczny ceny wobec potwierdzenia jej na dokumentacji transakcję tę odzwierciedlającej;
- nie można nadać waloru wiarygodności zeznaniom świadków, albowiem nie korelują one z cenami, jakie zostały zapłacone za pojazdy przez K. D. G.;
- brak jest podstaw do odmowy waloru wiarygodności dokumentacji związanej z zawieraną umową o kredyt co do dyspozycji pozyskanych w ten sposób środków finansowych.

Odnośnie tych zagadnień organ meriti przeprowadził odpowiednią weryfikację osobowych źródeł dowodowych także w kontekście dokumentacji sporządzonej w związku ze zbywanymi przez niego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pojazdami mechanicznymi. Wskazał przy tym osoby (świadków), które środki finansowe na zakup pojazdu mechanicznego pozyskały z kredytów uzyskanych za pośrednictwem K. G. z G. Banku. Podkreślenia wymaga przy tym, że organ ferujący zaskarżony wyrok dogłębnie odniósł się do mechanizmu takich transakcji akcentując przy tym, że w umowach kredytowych zawierany był zapis, wedle którego to oskarżony podawał wartość nabycia pojazdu mechanicznego. Równocześnie podkreślono, że suma przyznanego kredytu była „rozbijana” na dwa elementy, co nie było znane nabywcom pojazdów, a wiedzę w tym zakresie pozyskali oni dopiero w trakcie prowadzenia z ich udziałem czynności procesowych. O właściwym w tym zakresie postępowaniu Sądu I instancji świadczy odniesienie się do zeznań świadka J. T., jakie zostały złożone przez niego w trakcie postępowania przygotowawczego. Należy mieć

przy tym na uwadze, że zeznania tej grupy świadków w pełni korelują z tym, co zaprezentowali w przeważającym gronie świadkowie – nabywcy pojazdów mechanicznych z powadzonego przez oskarżonego komisju samochodowego (...) z siedzibą w Ł., którzy zakupili je płacąc posiadanymi pieniędzmi czy też środkami finansowymi uzyskanymi w oparciu o zawierane (ale bez pośrednictwa oskarżonego) umowy kredytowe. I w tym zakresie Sąd meriti w sposób akceptowany przez organ odwoławczy w pisemnych motywach przedstawił z jakich powodów i w jakim zakresie odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. P., J. J. (1), A. G. (3) i M. K. (3). Również zgodnie z wymogiem procedury karnej dokonano analizy zeznań świadków, którzy jako klienci Grzegorza D. G. za jego pośrednictwem zawarli umowę o kredyt z D. Bankiem (we właściwy sposób przy tym podchodząc do zeznań G. D. oraz P. D.) oraz relacji świadków nabywających pojazdy mechaniczne od oskarżonego częściowo za gotówkę, a częściowo za środki finansowe uzyskane z zaciągniętych kredytów. W aspekcie zarzutu stawianego K. D. G. Sąd I instancji nie pominął również transakcji, w których w komisje oskarżonego pozostawiony był pojazd klienta z rozliczeniem (całkowitym lub częściowym) z samochodem przez tego klienta nabywanym. Ocena zeznań występujących w niniejszej sprawie świadków (będących równocześnie klientami prowadzonego przez oskarżonego komisju samochodowego) jest głęboko obiektywna i daje podstawy – co też uczynił organ ferujący zaskarżony wyrok – do przeciwstawienia ich zebranej w sprawie dokumentacji, na którą powołuje się autor apelacji w postaci umów o kredyt czy też faktur VAT. Słusznie przy tym przyjęto w kwestionowanym wyroku, że przesłuchani świadkowie nie mieli żadnych powodów, aby niezgodnie z prawdą składać obciążające oskarżonego zeznania. Wymagającym podniesienia, a to z powodu rozważanych zarzutów apelacji jest to, że część świadków przyznała się do podpisu faktury, jaka nie odpowiadała zdarzeniu, któremu miała ona dokumentować motywując przy tym takie swoje postępowanie (niejednokrotnie było to warunkiem dokonania transakcji). Z tych też względów brak jest podstaw do uznania zasadności zawartych w środku odwoławczym obrońcy K. G. zarzutów ze sfery związanej z zasadami oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest domeną organu ferującego zaskarżony wyrok. Musi być on jednak w sposób logiczny i wyczerpujący – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowany, co czynione jest w uzasadnieniu wyroku. Inaczej mówiąc w myśl zasady swobodnej oceny dowodów (określonej w art. 7 k.p.k.) sąd wyrokujący spośród sprzecznych ze sobą elementów materiału dowodowego (w tym zeznań świadków czy wyjaśnień oskarżonego jak w rozpatrywanej sprawie) ma prawo jednym dać wiarę, a innym waloru tego odmówić. Stąd też organ ferujący zaskarżony mógł jednym dowodom nadać przymiot wiarygodności, a inne w całości lub w części odrzucić i nie dać im wiary uznając, że mają one na celu – jako przyjęta linia obrony – uniknięcie odpowiedzialności za sprzeczne z obowiązującym prawem postępowanie. Z tej powinności Sąd Rejonowy w Łasku się w pełni wywiązał, a przez to zawarte w apelacji zarzuty winno się ujmować jako pozbawioną podstaw polemikę z prawidłowo poczynionymi przez ten organ ustaleniami.

Obrońca oskarżonego twierdzi, że w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia art. 5 § 1 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez Sąd a quo uzasadnionych wątpliwości co do stanu faktycznego, które jako nie dające się usunąć należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. W szczególności dotyczy to uiszczania przez świadków sum, o jakich zeznawali, czy też w zakresie pozyskanych z otrzymanego kredytu środków, jakie – wedle ich zeznań – miały być przekazywane oskarżonemu. Także i w tej mierze zarzut środka odwoławczego należy uznać za chybiony. Odtworzony bowiem przebieg mających miejsce na przestrzeni od lipca 2004 roku do 25 kwietnia 2007 roku zdarzeń nie zawiera elementów, których ustalenie nastąpiłoby w sposób naruszający zasadę in dubio pro reo wyrażoną w normie art. 5 § 2 k.p.k. (bo tak należy odnosić rozpatrywany zarzut). O naruszeniu tej reguły można by bowiem mówić dopiero wtedy, gdyby sąd orzekający powziął wątpliwości w zakresie zaistnienia określonych faktów i mimo braku dostępnych możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozważył je na niekorzyść oskarżonego. W sferze ustaleń istotnych dla meritum rozstrzygnięcia w rozpatrywanej sprawie nie miało to miejsca. To zaś, że obrona formułuje wątpliwości nie oznacza, że na sądzie orzekającym ciążył obowiązek rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonego. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie ma odniesienia do wątpliwości, jakie wyraża w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego strona procesu karnego, ale dotyczy wyłącznie wątpliwości, które mogły powstać po stronie sądu co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego i wskazuje, jak należy w takim przypadku postąpić. Jak już wspomniano sąd I instancji zebrał obszerny materiał dowodowy, który został w uzasadnieniu wyroku szczegółowo

oceniony. Jego analiza nie pozwala na przyjęcie istnienia uzasadnionych wątpliwości dotyczących ustalonego stanu faktycznego.

W żadnym też stopniu nie można uznać, że doszło do naruszenia prawa procesowego, jakie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez:

- decyzję o oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów;
- brak inicjatywy dowodowej oraz oddalenie wniosku dowodowego o przetłumaczenie na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym;
- pominięcie treści dokumentów źródłowych w postaci umów zakupu pojazdów mechanicznych od zbywców spoza granic kraju;
- brak inicjatywy dowodowej oraz oddalenie wniosku dowodowego w zakresie sytuacji finansowej osób (świadków) z okresu nabycia przez nich pojazdów od oskarżonego.

Sąd odwoławczy w tym kontekście za w pełni zasadne uznaje decyzję organu meriti w zakresie oddalenia na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 roku złożonych przez obrońcę oskarżonego wniosków dowodowych (zawnioskowanych w piśmie z dnia 24 marca 2015 roku). Tenże sąd w sposób właściwy – mający oparcie w regulacjach zawartych w art. 170 § 1 k.p.k. – rozstrzygnięcie to motywował wskazując – poza kwestią z pkt 5 art. 170 § 1 k.p.k. – że dowody te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy słusznie podkreślając, że nie hipotetyczna (z okresu transakcji) wartość pojazdów a różnica pomiędzy sumą zapłaconą i uwidocznioną na dokumentacji ma znaczenie zasadnicze dla oceny zarzucanego oskarżonemu zachowania. Wbrew stanowisku autora apelacji trudno uznać istotność badania sytuacji materialnej klientów oskarżonego, co do których transakcji odnosi się zarzut stawiany w zakresie sporządzenia nierzetelnych faktur VAT.

Przechodząc do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nieodzownym jest zwrócenie uwagi na to, że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu co do zaistnienia i wagi danych faktów, opartego na próbie odmiennego ich wykazania lub też interpretacji od dokonanych przez sąd orzekający, nie może prowadzić do wniosku, że ustalenia w kwestionowanym zakresie są obarczone istotnymi błędami. Stawiając tego rodzaju zarzut skarżący powinien bowiem wykazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią danego dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy, dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji. Tego wymogu skuteczności nie spełnia zaś osnowa zarzutów apelacyjnych, implikujących żądanie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, czy też żądanie jego zmiany poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, albowiem błędy wytknięte rozumowaniu Sądu orzekającego w istocie rzeczy wyrażają własne zapatrywania strony skarżącej, wspierającej się na akcentowaniu lub interpretacji tylko wybranych faktów, z całokształtu ujawnionych okoliczności przebiegu analizowanego zachowania K. G.. Jedynie w ten sposób winno się traktować zawarte w apelacji twierdzenia o błędzie w ustaleniach faktycznych poprzez:

- przyjęcie, że środki uzyskiwane przez nabywców (pojazdów mechanicznych) z umów kredytowych (również przy zapłacie części ceny z kredytu), które wedle treści tych umów przeznaczane były na koszty eksploatacji zakupionych samochodów, przekazywane były oskarżonemu;
- przyjęcie, że nabywcy (pojazdów mechanicznych) uiszczali inne kwoty niż widniejące na fakturach VAT.

Stwierdzono już wcześniej w niniejszym uzasadnieniu, z jakich to przyczyn nadano walor wiarygodności przesłuchanym świadkom. Równocześnie odniesiono się przy tym – za pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku jakie akceptowane są przez Sąd Okręgowy – do pozostałych zebranych w sprawie dowodów. Z tego też powodu brak jest racjonalnych przesłanek do uznania zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia,

lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień dopuszczono się w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku – II Aka 80/06 – System Informacji Prawniczej LEX 183575, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 30 lipca 1979 roku – III KR 196/79 – OSNPG 3/53/80).

Odnosząc się do wymierzonej K. G. kary należy przyjąć, że orzeczenie to ferowane zostało po rozważeniu przez organ meriti szeregu okoliczności mających wpływ na ich rodzaj oraz wymiar. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego uznać należy, że wymierzona K. D. G. sankcja w swoim całokształcie nie nosi znamion kary rażąco niewspółmiernie surowej. Wbrew twierdzeniom skarżącego organ meriti miał na względzie okoliczności wpływające na wymiar kary, o których mowa w art. 13 § 1 k.k.s. Dlatego też zasadnym jest zapatrywanie, wedle którego i w tym elemencie brak jest podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Z rażąco niewspółmiernością kary – a tylko w wypadku tego rodzaju niewspółmierności byłyby podstawy do wzruszenia zaskarżonego wyroku – mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Nie chodzi tu przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (zob. OSNPG 1974 / 3-4 / 51; OSNPK 1995 / 6 / 18). Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi. Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę, sąd wskazał na sposób działania oskarżonego jako wskazujący na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich się dopuścił, a także na ich postawę prezentowaną w trakcie procesu. Na niekorzyść oskarżonego przyjęto również okoliczność, że przypisano mu działanie w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., co implikowało zakresem sankcjonowania tego zachowania także z obostrzeniem wskazanym w art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. Jednocześnie Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę zobowiązany był wziąć pod uwagę także okoliczności przemawiające na jego korzyść, z którego to obowiązku w pełni się wywiązał.

Stąd też orzeczonej wobec K. G. kary nie można traktować jako dolegliwości rażąco surowej.

Z tych też powodów na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.s. zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając przy tym bezzasadność zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądając od K. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem poniesionych kosztów na tym etapie procesu wydatków oraz wymierzając mu opłatę za II instancję w kwocie 4.180,00 złotych.